

ваше мракът и нам ни олекваше. С песни и смях повтаряхме, хвърляхме отново дърва в огънят и гонехме далеч и по далеч мракът. А той ни дебнеше, като грамадно, незнайно чудовище, плющеше край нас с големи страшни крила и ни плашеше.

А ние всред планината сами, в непознати места, ноще, чувствавахме се малки, безпомощни, слаби като малки деца.

Само дядо Ангел беше като удома си. Той познаваше планината по-добре от градът и се чувствуваше тук по-добре отколкото в града. Нахвърля бързо той зелени пиперки на жаравата, направи ржжен, набучи на него кжсчета месо, забучи в земята две четалести колчета, сложи ржжена на тях и започна да го върти. Приятна миризма на печено месо се понесе скоро край нас и ние взехме да облизваме устни.

Опеченото сложихме на прясна букова шума. Нямахме чинии, вилици и ножове. Кжсахме месото с ржце, сжс жби, джвчехме и гжлтахме тжй вкусно, като че ли години не бехме похапвали нищо...

## ХАЙДУШКОТО КЛАДЕНЧЕ

Помена някой за вода и всички се смаяхме. Нито вода, нито сжд за вода имахме. А след дневната умора и вкусната вечеря водата беше балсам...

Дядо Ангел каза, че наблизко има кладенче, само ще трябва да идем там и се напием. Сжд нямахме. Тржгнахме четирма. Другите двама другари останаха да пазят нещата и магарето. Дядо Ангел вървеше най-напред.

Навлязохме в гжста, едра букова гора. Заслизахме по тясна кривулчеста пжтека надолу из една стржмнина.

Вървехме един след друг, разперили ржце, за да не се сблжскаме с някое дърво в тжмнината. Вървехме дебнешком и внимателно тжрсехме с тоягите и краката си пжтеката.

Само гласа на водача ни се чуваше от време на време:

— Полека, стржмно е!... Внимавайте!... Држте се на ляво!... Дърво има паднало на пжтеката, пазете се!...